

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 1

JANUAR 1998

34. årgang

Guds Ord står fast!

Av Sven A. Berglund

Hør! Det er en som sier: Rop! Og en annen svarer: Hva skal jeg rope? - Alt kjød er gress, og all dets herlighet som markens blomst. Gresset blir tørt, blomsten visner når Herrens ånde blåser på det; ja sannelig, folket er gress. Gresset blir tørt, blomsten visner; men vår Guds ord står fast til evig tid.

(Jes. 40:6-8)

Det kan være mange forskjellige tanker ved et årsskifte. Det kan være både fortid og fremtid i slike tanker. Ikke minst kan det være tanker og løfter om alt som skal bli annerledes dette nye året. Den som hører Jesus til vet at den store hovedsaken er at Jesus er den samme hyrden, frelseren og stedfortrederen også i dette nye året. Husk ordet i Hebreerbrevet 13:8: *"Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid."*

Men et Guds barn har også flere andre bibelord i tankene, - for eksempel mannen Jesus taler om som ikke så frukt på treet, men bad for det at det måtte få stå enda et år (Luk. 13:8). For min del har jeg med tanke på årsskiftet og skiftende tider stanset opp for disse versene fra profeten Jesaja.

Hør! Det er en som sier: Rop!

Å, at Guds folk ville høre og svare. Å, at det norske folk ville høre det himmelske budskap som er viktigere enn alt annet! - budskapet om død og liv - evig død og evig liv - om hva som er det ene nødvendige. Hør hva Herren roper: *"Alt kjød er som gress."* Året går så fort - våren, sommeren, høsten og så vinteren. Slik er det også i menneskelivet. Det er som gresset på marken: Fort vokser det, og fort tørker det og dør. Se på spebarnet som blir født. Så kommer ungdom, manndom, alderdom. Det går så fort. Ja, vi lever også i en tid da alt går mye fortere enn før. Utviklingen går rasende fort i vårt århundre. Vi har vært vitne til en teknisk revolusjon. Vi har sett store politiske omveltninger. Vi ser verdensmisjonen gå

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.

Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.

Bankgiro 2490.45.39496.

Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

fram samtidig som gamle kristne land blir avkristnet. Og så ser vi så klart og tydelig tidstegnene som Jesus taler om: Hungersnød, jordskjelv, krig, rykter om krig og naturen som kommer i ulage. Men en ting er sikkert: Den som har åndelige øyne å se med, ser at Jesus kommer snart! Snart er han her! Vi ser også det tegnet som Jesus taler om i Matteus 25, om brudesønnen. *"Tidens ånd som sløver Fikk makt i hennes sinn, Den klare lampe sluknet I verdens kolde vind,"* synger vi i en sang. Ja, desverre ser den som våker ved Ordets lampe at tidsånden seirer på alle fronter i våre kristne forsamlinger. Hvorfor blir de troende som alle andre? Jo, fordi tidsånden drar inn i tankeliv og hjerteliv. Hvor finnes det redning?

Guds ord står fast!

Her går det ikke an å stole på egne krefter, sterk vilje eller andre menneskers dyktighet. Mennesket er gress. Det er ikke mye å stole på i en utrygg verden på vei mot Guds dom. Vi kan lese i profetordet hva som er vår redning: *"...folket er gress. Gresset blir tørt, blomsten visner; men vår Guds ord står fast til evig tid."* Dette ordet jeg har kommet tilbake til gang på gang de siste dagene. Årene går, tidene veksler, mennesker kommer og forsvinner. Noen gleder oss, andre

Forts. side 10.....

**«Og det lød en røst fra himmelen:
Du er min sønn den elskede,
i deg har jeg velbehag.»**

Mr. 1:11.

Ved begynnelsen av et nytt år vil jeg gjerne få hilse alle våre lesere med dette verset fra Markus-evangeliet. Dette ordet fikk jeg av Jesus på min første arbeidsdag i det nye året. Det ble meg til trøst og oppmuntring, - og jeg fikk trang til å dele det med deg!

Du heller tviler vel ikke på at Gud har velbehag i Jesus, sin elskede sønn? Det faller oss helt naturlig at det må være slik. Jesus er ett med Gud Fader og Guds evige velbehag hviler over ham. Jesus er rettferdig, god og barmhjertig. Han er lyteløs og hellig. Guds hjerte frydes over Jesus. Gud har sitt velbehag i ham. Men verre er det å tenke på seg selv: Mon Guds velbehag hviler over mitt liv? - jeg som gikk inn i det nye året som en like stor synder som ifjor!

Men nå er saken den at Bibelen også i år forkynner et salig budskap om at jeg ved Kristi stedfortredende død på korset er blitt likedannet med hans Sønnns bilde (Rom. 8:29), altså med Kristi bilde. Hva det betyr

er nesten for stort til å tro! Det betyr ganske enkelt at jeg - et syndig og hjelpeløst menneske - ved Kristi død i mitt sted er blitt frelst fra alle mine synder. Og jeg som bar dyrets (djevelens) bilde ved min falne natur og mine mange synder, har ene og alene på grunn av Jesus blitt forvandlet til Hans bilde (2. Kor. 3:18). Det betyr at når Gud ser meg, så ser han bildet av sin Sønn i meg! Og når Gud ser bildet av Jesus, sin Sønn, så lyder denne velsignede røst fra himmelen: "Du er min sønn den elskede, i deg har jeg velbehag."

Slik hviler Guds velbehag over deg som er en kristen. Han ser ikke deg når han ser deg, men han ser bildet av din Frelser, sin Sønn, når han ser deg. I all sin enkelhet er dette selve evangeliet, - at Gud ser deg i Kristus og sier: "Du er min sønn den elskede, i deg har jeg velbehag."

Godt nytt år med Jesus!

Jon Espeland

Himmelstigen

Av Lars Fossdal

1. Mos. 28, 10-17

Jakob var på flukt. Hans liv hadde innhentet ham. Han var i unåde hos sin bror. Med sluhet hadde han tilegnet seg sin brors rettigheter - førstefødselsretten og velsignelsen. Esau skulle drepe Jakob når deres far, Isak, var død. Rakel, deres mor, fikk rede på Esaus plan, og under skinn av et ærende, fikk hun Jakob til å flykte til hennes bror Laban i Mesopotamia.

"Og han kom til et sted hvor han ble natten over, for solen var gått ned; og han tok en av stenene som lå der, og la den under sitt hode, og så la han seg til å sove der."

Jakob var dødsens, på flukt for å berge sitt liv. I denne stilling la Jakob seg til å sove. Slikt gjør bare den som er blindet og bundet av synden og Satan. Tenk å gå til ro med uoppgjorte synder. Skulle han dø en slik natt, ville han våknet i helvete. Mørket, håpløsheten, døden og den evige fortapelse ble eneste gevinst han fikk for sitt hjertes hardhet. For en dårskap! Han levde i mørkets rike, skilt fra Gud.

Guds rike er lysets rike. Der har mørkets gjerninger intet rom. Tvert

imot - her kommer de til syne og fordømmes. Lyset utelukker mørket, og mørket utelukker lyset. Der synen får rom skiller den alltid mennesket fra Gud, men også mennesker fra mennesker. Intet liv kan leves i mørket, før eller siden vil det dø.

Det skjedde noe uventet for Jakob mens han sov: *"Da drømte han og så en stige som var stilt opp på jorden, og hvis topp nådde til himmelen, og se, Guds engler steg opp og ned på den. Og se, Herren stod øverst på den..."*

Jakob blir så tilsagt løftet Gud ga Abraham og Isak. *"Og se, jeg er med deg og vil bevare deg hvor du så går, og jeg vil føre deg tilbake til dette land; jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort det jeg har lovt deg."*

"Da Jakob våknet av sin søvn, sa han: Sannelig, Herren er på dette sted, og jeg visste det ikke." Herren hadde fulgt etter Jakob på hans flukt for om mulig å stanse ham. Hvem skulle tro at Herren brydde seg om Jakob, - en som ved list og sluhet hadde ervervet seg en annens rett og velsignelse? Til og

med sin far hadde han narret og bedratt. Navnet "Jakob" passet på ham. Han var listig, som navnet hans betyr.

Stigen, som Jakob fikk se, ble stilt opp på jorden og toppen nådde til himmelen. Engler steg opp og ned på stigen, mens Herren selv stod øverst og kunngjorde sin ensidige pakt for Jakob. Etterpå måtte Jakob erkjenne: *"Her er himmelens port."* Her ved himmelstigen var himmelen åpen for ham. For en nåde! Gud viste ham sin kjærlighet! Ved himmelstigen kalles Jakob til omvendelse og frelse.

Jakob lot seg ikke stanse av Herrens kall til omvendelse. Han var inneforstått med at himmelstigen betydde et oppgjør med hans fortid. Det ville han ikke ta, derfor flyktet han videre ut i mørket. Det er syndens mål med mennesket. Men det ble ikke noe lykkelig liv for ham. Hans gjerninger falt tilbake på ham selv. Slik er det i mørkets rike.

Er du på flukt, slik som Jakob? En eller annen synd har satt seg fast i hjertet og du tillater at den hersker over ditt sinn, dine tanker, kanskje også over dine ord og gjerninger? Du står i unåde hos Gud, - du er dødsens. I stedet for å gjøre opp for deg, flykter du som Jakob. Solen

har gått ned også over ditt liv. Nå er du på flukt fra Gud og mennesker for å la synden leve og herske over deg? Mørket gir deg skjul, men ikke skjul for Gud. Flukten fra lyset blir din undergang.

Som Herren møtte Jakob i en drøm, møter Han deg ved sitt ord. Herren har fulgt etter deg og innhentet deg, for Han vil frelse deg og løse deg av syndens bånd. Han vil berge deg for himmelen. Han har tanker til fred med deg. Han vil gi fremtid og håp. Som Herren elsket og oppsøkte Jakob - elsker og oppsøker Han også deg - du som har gitt synden og urettferdigheten rom i ditt liv.

En gang for snart 2000 år siden ble det i likhet med himmelstigen stilt opp et kors på jorden. Her ble en uskyldig mann naglet fast, en som verken Gud eller mennesker fant skyld hos, selv om han hadde gått gjennom de største fristelser og lidelser. I alt han gjorde og var viste han seg å være ren. Likevel gjorde Gud ham til synd, - han var dødsens. Alle, både Gud og mennesker, dømte ham til døden, ja, til korsdøden. Alle tok avstand fra ham og forlot ham. Etter store pinsler oppgav han sin ånd og døde. Da revnet forhenget i templet i to stykker, fra øverst til nederst, jorden

skalv og klippene revnet. Gravene åpnedes og mange av de helliges hensovedes legemer stod opp.

Hva sier dette deg? Guds ord sier at det var for våre misgjerninger Jesus døde. *"Han er såret for våre overtreddelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom."* (Jes 53:5)

Det var du som skulle dø på grunn av din synd. Men Gud har ordnet med en stedfortreder for deg. Jesus levde et fullkomment liv forat det skulle være ditt liv, og Han døde for dine synder. Din synd ble gjort opp med Gud og tatt bort ved Jesu død på korset. Ved Jesu kors er himmelen åpen for deg! Dette gjorde Gud for at din synd ikke skal skille deg fra Ham og Hans himmelsrike. Gud har fredstanker med deg. Ved Jesu kors gir han deg fremtid og håp.

Flykter du videre ut i mørket, slik Jakob gjorde? Du vet at korset stiller deg på valg. Korset betyr døden for din onde natur. Ditt liv og dine gjerninger må fram i lyset for å bli gjort opp. Du kan ikke leve i synden og samtidig ha del i Guds nåde. Hva velger du? Gi Gud rett! Vend om til ham! Si ham hvem du er og hva du har gjort, - si ham at du er

"Jakob", den listige og syndige. Ved korset møter du en forsonet Gud. Her er himmelen åpen for deg! Ved Jesu kors møter nåde og sannhet hverandre, samme hvilke synder du er bundet av. All din nød får ved korset en ende. Ved å erkjenne din synd og tro på nåden, løses du fra din synd, skyld og straff, fra syndens makt over deg. Du blir fri i din sjel og ånd ved å bli tvettet i Jesu blod.

Hendelsene etter Jesu død stadfester dette. Forhenget i templet, veien inn til Gud, ble åpnet. Gud er en forsonet Gud. Gravene åpnedes og mange av de helliges hensovede legemer sto opp. Det sier oss at de som tror på Jesus, er rene - synden er fjernet. De er løst fra synden og dødens bånd. Det var derfor gravene måtte åpne seg og noen av de hellige som hadde dødd i troen på Jesus sto opp fra gravene da Jesus døde. De ble hellige og rettferdige ved det Jesus gjorde. De skal leve evig.

Går du utenom korset, kommer du utenfor himmelstigen - der himmelen er åpen og Gud er forsonet. Beretningen om Jakob viser at Herren ikke alltid kaller på mennesket. Det var når Herren søkte Jakob at Jakob kunne søke Herren og ta imot hans frelse. Du må ikke la kal-

let gå deg forbi! Gi Herren rett, oppgi din kamp mot Ham, bekjenn din synd for Ham og du får Hans uforbeholdne tilgivelse av nåde.

Ved korset - himmelstigen - skal du få leve hver dag og alle slags dager. Her er himmelen alltid åpen. Her er Gud forsonet. Her skal du daglig få leve i erkjennelsen av hvem du er og hvordan du er i deg selv, men du skal også få leve i lyset fra korset. Mellom Gud og deg er Jesus - stedfortrederen. En annen er død for dine synder. Din synd er tatt bort ved Jesu død. Din sak er for evig gjort opp med Gud.

Herren lovet Jakob at Han skulle føre Jakob tilbake til løftets land. Slik vil han føre også deg trygt hjem til himmelen.

Ved himmelstigen var det plass for Jakob. Ved Jesu kors er det rom for deg. Korset ble stilt opp på jord for syndere som deg.

Skynd deg, skynd deg, og ta, Ta Guds rike i dag. Se det venter, det venter på deg! Dine synder vil Jesus forlate i dag Og deg lede på salighets vei. Jesus kjøpte deg fri, Vil le livet sitt gi, Så du arving til himlen kan bli. Skynd deg, skynd deg å ta, Ta Guds rike i dag. Se det venter, det venter på deg!

(Sb. nr. 219)

Bibelskolen på Fossnes

Så er vi igang med vårsemesteret -98. På det jevne er det 8-10 elever som er innom undervisningen i løpet av uken, omregnet gir dette 4 heltidselever. Selv om vi er få, er det løfterikt å gå til timene for å dele Guds ord og peke på Jesus, vår bror og stedfortreder. Så er vi selvsagt spent på neste skoleår, - og ber at Gud må sende de elevene han vil. Hele vårt bibelskolearbeid ligger i Hans hender. Måtte vi bare få nåde til å gå Herrens veger!

For tiden arbeider vi med ombygninger slik at vi til våren får 37 enerom med eget bad. Dette er en del av en leiekontrakt med politiet. Vi har undertegnet en ettårig kontrakt med åpning for å forlenge denne for flere år. Kontrakten begrenser ikke vårt eget arbeid, men utnytter kun ledig kapasitet til faglige kurs for politifolk på østlandet. Dersom statsstøtten faller bort, vil dette gi gode inntekter til skoledriften.

I dette semesteret vil misjonær Ingar Gangås undervise som time-lærer på bibelskolen. Han har bakgrunn som forkynner og misjonær i Misjonssambandet.

Ellers minner vi om pinsestevnet fra 29/5-1/6-98. Sett av disse dagene og bli med oss til samling om Guds ord!

Hilsen oss ved bibelskolen

ÅPENBARINGEN AV LOV OG EVANGELIUM

§ 53. Den store hemmelighet i troens erkjennelse.

Den kjensgjerning at troen skaper erkjennelse, er i Bibelen uttrykt med disse ord: "Ved tro skjønner

fra troslæren

vi." Det er ingen vesensforskjell på det å "skjønne" og å "erkjenne". Bibelen kaller dette "å forstå med hjertet."

Denne troens erkjennelse, som altså skjer med hjertet, har sin store hemmelighet: *Guds ord*. Bare ved Ordet er kristelig erkjennelse mulig, og bare i kraft av Ordet er det mulig å erkjenne historien. Ved Ordet erkjenner vi hvordan Gud forholder seg til slekten og historien.

Men etter sitt vesen er Guds ord av to slag: Guds ord i **Loven** og Guds ord i **Evangeliet**. Hemmeligheten i den kristne troserkjennelse er framfor noe annet å få det rette åndelige lys fra Gud over forskjellen og forholdet mellom Lov og Evangelium. Den som blir i uklarhet her, forstår ganske enkelt ikke Bibelen. Han sitter fanget i det naturlige menneskets blindhet for Guds her-

lighet. Men den som Gud får gi klarhet her, kommer inn i det lys som skinner fram fra evigheten inn i vår tidsbundne historiske verden.

Forskjellen mellom Lov og Evangelium har ikke bare med den kristelige sjelesorg og forkynnelse å gjøre, og heller ikke bare med det personlige gudsforhold å gjøre. Forskjellen mellom Lov og Evangelium er i videre forstand uttrykk for **Guds forhold til menneskene i historien**. Lov og Evangelium er uttrykk for to vesensforskjellige husholdninger som Gud har med menneskene, om hvordan **Gud forholder seg til menneskene**. Lov og Evangelium er uttrykk for to forskjellige måter i **menneskets** forhold til Gud. Når vi tenker på menneskets måte å være på overfor Gud, uttrykker Lov og Evangelium to "frelsesveier" (gjerninger eller tro).

Men når vi tenker på **Guds** forhold til menneskene og Guds historiestyre, uttrykker Lov og Evangelium to guddommelige "grunnkrefter": Kraften til liv og frelse (Evangeliet) og kraften til vrede, dom og død (Loven). Det sier da seg selv at en slik forskjell i Guds ord, som har en

slik veldig forskjell i virkninger, må ha den største betydning for en sann erkjennelse av historien - både i individuell og kollektiv betydning. **Det kan derfor aldri bli tale om rett og gyldig kristelig historiebetrakning uten i lys av forskjellen mellom Lov og Evangelium.**

§54. Loven og Evangeliet i Guds uråpenbaring.

Med uråpenbaring menes det selvsagt ikke her en mystisk opplevelse i menneskets indre, en opplevelse som er så høy at den ikke kan skildres, slik det hevdes i religionshistorisk mening. Med **uråpenbaring** menes her Guds første selvåpenbaring for de første mennesker i historien, fra Adam og Abel av. Og den eneste kilde til denne uråpenbaring er 1. Mos. kap. 2-6.

Adam og Abel er ikke bare de to første mennesker som vi vet trodde på Guds løfter, men de er også de to første **forkynnere**, eller for å bruke Bibelens terminologi - **profeter**. For dem ble både Lov og Evangelium åpenbart, og ved dem ble Lov og Evangelium overlevert videre. Alt det som ifølge Guds Ord er **karakteristisk for Lov og Evangelium**, møter vi nettopp som det karakteristiske i Guds åpenbaring til Adam og Abel.

Guds forbud til Adam i 1. Mos. 2,16-17, om ikke å spise av kunnskapens tre, er uttrykk for **Loven**. Dette budet er **Adams plikt** og ledsaget av **Guds trussel** om straff for synd og overtredelse. I 1. Mos. 3:16-17 og 23-24 møter vi den første åpenbaring av Guds **dom over synden**, og denne doms virkeliggjørelse på en historisk måte. Derfor er ikke Guds åpenbaring på Sinai noe prinsipielt nytt, men en videreføring og utdypelse, en fullstendiggjørende klarlegging av Lovens innhold.

Evangeliet møter vi uttrykkelig i uråpenbaringen som **Guds løfte** om kvinnens ætt. Og det er vel verd å merke seg hvordan evangeliet blir forkynt til hørende mennesker (Adam og Eva) for å vekke og skape tro. (Løftet er en tale om Kristus til Satan med Adam og Eva som passive lyttende tilhørere.)

I denne første åpenbaringen finner vi det første forbilde på Kristi stedfortredende lidelse og død til soning - et forbilde som fullstendig gjøres i Sinailoven - og vi finner forbildet for iførelsen av Hans rettferdighet: **Gud Herren** ofret en annens liv for å kle Adam og Eva med en ny drakt. Mennesket (Abel) brakte fram for Gud et stedfortredende offerlam som var slaktet til syndens soning. Det aller merkeligste i den-

ne første åpenbaringen er den visshet som Adam og Eva hadde om løftets oppfyllelse, og hvordan de ventet på **Guds komme i kjød**. Da Eva hadde født Kain, sa hun: "Jeg har fått en mann, det er Herren"* (1. Mos. 4,1).

Å erkjenne denne første åpenbaring riktig har også meget stor betydning for en sann forståelse av religionshistorien. Frafallsprosessen i menneskeslektens historie begynte egentlig med Kains selvlagde gudstjeneste. All religionshistorie som løper ved siden av den profetiske åpenbaringslinje i historien er ikke noe annet enn "Kainitismens" historie, et stykke av den demoniske historie.

Evangeliet er **vesensforskjellig** fra alle andre religioner som religionshistorien legger fram for oss. Evangeliet er kommet inn i verden og historien bare ved Guds personlige selvåpenbaring. Dets vesen og innhold har ikke forandret seg fra Adams tid og til i dag, like så lite som Gud selv har forandret seg. Den Bibelske historie er derfor ikke noen vanlig utviklingshistorie, men historien om Guds vesens selvåpenbaring.

* Grunntekstens ordlyd, se s. 117 i tros læren.

*Fra Øivind Andersens Trolære.
Tilrettelagt av Lars Fossdal*

.....Forts. fra side 2

skuffer oss, men Guds ord står fast! Hvor lenge? Til evig tid! Det Gud har sagt tar han aldri tilbake. Han går aldri tilbake på sitt ord! Du kan stole på det Herren har sagt! Les Salme 119 så får du se. Les Annet Timoteusbrev 3:16-17; "*Den hele Skrift er innblest av Gud...*" Les Annet Petersbrev 1:16-21. Peter taler om skiftende tider og kår for Guds folk. Og så taler han til oss ved starten på et nytt år og rett inn i våre kår og vår situasjon og sier: "*Dess fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på som et lys som skinner på et mørkt sted....*"

Ordet ble kjød

Det er ikke lenge siden vi leste jubelbudskapet: "*Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.*" (Joh. 1:14) Ta deg gjerne tid til å lese helt i fra det første verset i Johannesevangeliet. Der ser du Jesus som bøyer seg ned for å frelse. "*Ingen så dypt seg har bøyet,*" synger vi i en sang. For en tid ble han gjort ringere enn englene. (Heb. 2:9) Profeten Jesaja skildrer så sterkt hvor dypt Jesus bøyet seg og hvorfor han gjorde det: "*Men han er såret for våre overtreddelser, knust for våre misgjeringer; straffen lå på ham, forat vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.*" (Jes 53:5) Dette er

Forts. side 18.....

Det skrives og tales mye om Israel i vår tid. Vi er også blant dem som elsker Israel og ønsker alt vel for dette prøvede folk, - og da først og fremst at jødene må bli frelst og lære Jesus å kjenne. Men vi ser med sorg på den forvirring som råder blant mange kristne angående Israel og dets plass i frelseshistorien. I en tid da mye av israelskjærligheten etter vårt syn er på avveier, vil vi gjerne være med å gi veiledning om det bibelske syn på Israel slik vi og våre lutherske fedre har sett det i Den hellige Skrift. Vi har derfor bedt bibelskolelærer Per Bergene Holm om å skrive denne artikkelen om Israel - Herrens tjener.

Red.

Israel - Herrens tjener

Av Per Bergene Holm

Fra ett folk til mange

Gud handlet med hele verden som en slekt og ett folk fram til Babels tårn. Men menneskenes hovmod og tro på at bare de sto sammen og var ett, så skulle ingenting være umulig for dem, var i ferd med å føre menneskeslekten inn i et totalt frafall fra Gud, uten behov for frelse og forløsning. Da forvirret Gud menneskene og gjorde menneskeslekten til mange folk med ulike språk. "Han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene mellom deres bosteder. Dette gjorde han for at de skulle søke Gud, om de kanskje kunne føle ham og finne ham - enda han ikke er langt borte fra en eneste en av oss" (Ap.gj. 17:26-27).

Israels utvelgelse og særstilling

En tid etter dette velger Gud seg så ut ett folk, i første omgang én mann - Abram, for å virkeliggjøre sin frelse for alle jordens slekter i ham og hans ætt (1. Mos. 12:1ff). Dette er ikke noen utvelgelse til frelse og barnekår, men en utvelgelse til å være det folk Gud virkeliggjør sin frelse gjennom, en frelseshistorisk utvelgelse. Abraham og siden Israel, er Herrens tjener, og tjenerens oppgave er å fullbyrde Guds frelsesråd.

Israels særstilling blant folkene er altså at folket er Herrens utvalgte tjener, det folk Herren åpenbarer seg gjennom og virkeliggjør sin frelse gjennom. Det betyr med andre ord at Israel ikke er frelst gjennom

denne utvelgelsen til å være Herrens tjener. Nei, når det gjelder frelsen er det med Abraham og alle israelitter som med oss; de blir frelst ved tro på Guds Sønn, Jesus Kristus.

Herrens Sønn og Herrens tjener

Fra syndefallets dag hadde Gud gitt menneskene løfte om "kvinnens sæd" eller kvinnens avkom/sønn som skulle komme til frelse. Og så snart Abraham er utvalgt til å være Herrens tjener og den som Herren vil fullbyrde sin frelse gjennom, så knyttes også løftet om avkommet, sønnen, til Abraham og hans ætt. Løftet om velsignelse og Israels utvelgelse til å være Herrens tjener, er uløselig knyttet til sønnen, en sønn som både er Abrahams sønn og Davids sønn, men også Herrens Sønn.

De gudfryktige i Israels historie ventet i spenning og forventning på at Herren skulle oppfylle sitt løfte. Det var en forferdelig sorg å være barnløs, for da var man satt utenfor muligheten til å være med å fullbyrde løftet. Det forklarer Saras sorg, og det forklarer Hannas sorg. Og vi ser særlig hos Hanna i 1. Sam. 1-2 at hennes ønske om en sønn nettopp springer fram av et ønske om å få føde "Sønnen", han som skal

være Herrens Sønn og Herrens tjener, til frelse for sitt folk. Hun vet nok at Samuel ikke er den lovede sønnen, fredsfyrsten skulle jo være av Juda stamme, ikke en efraimitt. Men når hun ser hvordan Gud har bønnhørt henne og gitt henne Samuel, så ser hun samtidig framover mot selve Sønnen, den egentlige Herrens Sønn og tjener. Det Hanna lovsynger, er det Maria i sin tid fikk fullbyrde, og det er derfor ikke rart at Maria nettopp hos Hanna finner ord til sin lovsang (smlgn. 1. Sam. 2 og Luk. 1).

Israel - Herrens Sønn og Herrens tjener

Fra den dag Abraham får løftet om sønnen, så er det som om Abraham bærer sønnen i sin lend, og Israel er i hele Det gamle testamente som en mor som bærer et barn (jmf. Åp.12:1ff). Og det er med Israel som det er med Maria, det er i kraft av barnet de er noe. I seg selv er Maria intet (hva katolikkene enn sier), uten Sønnen er hun ikke noe mer enn alle andre kvinner på jord. Og selv hun må bli frelst som alle andre, de kjødelige bånd og fortrinn hun har som mor må skjæres over og hun må forholde seg i tro og tillit til Jesus som ethvert annet menneske. Og slik er det også med Israel. I seg selv er Israel intet. Uten

Sønnen er Israel intet mer enn alle andre folk på jord. Og selv Israel må bli frelst som alle andre folk. Det er ingen forskjell (Rom. 3-4), selv om jødene på mange måter har vært privilegert gjennom at Guds ord har vært dem betrodd, men så har på den annen side også dommen over vantroen vært større. Den som mye har vært gitt er det også krevd mye av.

Men altså, fra Abraham av ser Guds ord Sønnen i Abrahams ætt. Og Gud handler med og taler til og om Abraham og Isak og Jakob og hele Israel som sin Sønn og tjener. Når Herren omtaler sin frelse av Israelsfolket ut fra Egypt, så sier han: "Fra Egypt kalte jeg min sønn" (Hosea 11:1). Og hos profeten Jesaja kaller han Israel sin tjener: "Og du Israel, min tjener! Jakob, som jeg utvalgte, ætling av min venn Abraham" (Jes.41:8).

En ulydig sønn og en troløs tjener

Men Israel er ingen tro tjener, men er døv og blind og forstår ingenting. Sønnen er ulydig og gjør det som er galt (jmf. Jes. 42:18-20; 2. Sam.7:14). Og det er Israels ulykke at det har ment seg å være noe i kraft av det å være Abrahams sønner alene. Jesus irrettesetter jødene

for dette hovmod i lignelsen om de to sønnene (Matt. 21:28-32). De jødiske skriftlærde lærte at på Sinai var alle jordens folk tilstede, men det var bare Israel som sa ja til å holde Guds lov. De andre sa nei. Derfor ble Israel utvalgt og selv om Israel ikke maktet å gjøre alt loven krevde, så var Gud nådig, han så til israelittenes gode vilje, at de hadde sagt ja til loven - derfor var de utvalgt. Men Jesus taler imot dette.

Det åpenbares så tydelig i Det gamle testamente at Israel som folk ikke makter å være den tjener og sønn som Gud har lovet og krever. Enkelte representanter av Israel, slike som Abraham, Josef og David kan nok til en viss grad sies å ligne på ham som Gud har lovet og krever, men det blir bare som en skygge. Derfor er det også en dobbelthet i Det gamle testaments tale om Herrens Sønn og Herrens tjener. Mer og mer som tiden skrider fram, så blir det tydelig at Herren må skape noe nytt, at han på en særlig måte må gripe inn, at Herrens Sønn og Herrens tjener ikke kan være det kjødelige Israel eller Israels jordiske konge. Og hos profeten Jesaja kan vi lese fra kap. 40 og utover, og så ser vi hvordan Herren gjennom profeten lar talen om Israel, Herrens tjener, mer og mer går over fra å tale om folket til å tale om én person.

Hele folkets tjeneste samles i én persons tjeneste, den virkelige Herrens tjener, Messias.

Messias, Herrens Sønn og Herrens tjener

Israel er Herrens Sønn og Herrens tjener, kun i kraft av Messias. Det er Messias som er Sønnen og tjeneren, og når Israel kalles dette og Gud handler med Israel og omtaler Israel slik, så er det kun fordi han i Israel ser sin Sønn og tjener, det er alene for Messias' skyld. Israels tjenerkall er således profetisk med tanke på Messias' tjenerkall. Israels lidelse og dom for sine synder er profetisk med tanke på Messias' lidelse og dom - ikke for egne synder, men for sitt folks synder. Ja, det er kanskje ikke noe sted vi ser Israels profetiske tjenergjerning klare enn i Guds domsgjerninger over Israels synd, og hvordan Israel til alle tider er folkenes syndebukk - det er Messias' lidelse og død til soning, det Guds lam som bærer verdens synd som her males for oss. Israel må være Herrens lidende tjener, for Messias er Herrens lidende tjener!

Derfor er det noe forferdelig ulykkelig og tragisk over Israel og jødene, når de ikke ser Messias. Når de lider og er alle folkenes syndebukk, når de ser yppersteprestens so-

ningstjeneste i tempelet og den store forsoningsdagens sonoffer, så ser de ikke Messias' stedfortedende lidelse og soning, men kun sin egen lidelse. Den fromme jødes tro og håp er at Gud ser hans lidelse og bot, at han bøyer seg ydmykt under Guds hånd, og at Gud på grunnlag av denne bot er ham nådig og tilgir ham. Det er som om Maria skulle rose seg av seg selv og ikke av sitt barn. Det er som om Maria skulle mene seg å være berettiget til nåde og velbehag gjennom sin gjerning og ikke gjennom Sønnens gjerning. Israel er som en mor som roser seg av seg selv og sin gjerning og ikke av barnet, sønnen - enda profetene nettopp knytter frelsen og velsignelsen til barnet, sønnen (jmf. Jes. 7:14; 9:6-7; 11:1ff; Salme 2).

Hva så med Israel?

I og med at løftene om velsignelse og utvelgelsen til å være Herrens Sønn og Herrens tjener gjelder Messias, hva så med Israel? Ja, vi må igjen slå fast at uten Messias er Israel intet, ja det er verre med Israel og jødene enn noe annet folk, på grunn av det store lys de har forkastet (jmf. Matt. 11:20-24). Og på bakgrunn av dette må vi med sorg si at jødene og Israel i dag ikke går noen lys framtid i møte på kort sikt. Når de nå samles til sitt land, så er ikke det et tegn på at alt bare skal gå

mot velsignelse og fred og lykke. Nei, Israel samles til nok et "brennoffermåltid", nok et "holocaust". Det må så være, så lenge Israel ikke omvender seg og tar imot Messias. Som tjener må Israel forkynne for folkene om syndens og vantroens straff og pine - gjennom sin egen straff og pine, og Israel må være syndebukken, så lenge det ikke tar imot Guds lam som bar all verdens synd - også Israels synd. Men midt i denne nød og ut av denne nød skal det bli et rop til Herren, og så skal den rest av Israel som er blitt tilbake se Messias, han som de har gjennomstunget, og da skal Jes. 53 bli deres vitnesbyrd (jmf. Rom. 9:27; 11:26; Sak. 12 og Jes. 53). Det må bli en underlig dag!

Og Israel er og blir i kraft av Messias både Herrens tjener og Herrens sønn. Og de løfter som er gitt til Israel - som alle er knyttet til Messias (jmf. 2. Kor. 1,19-20) - de skal oppfylles, men ikke uten Messias! Det er Messias som er et lys for hedningefolkene og bare i kraft av Messias er Israel også det. Det er ikke Israel uten Messias som får oppleve løftene og oppfyller løftene, men Israel med Messias! For uten Messias er Israel intet. Men når Israel omvender seg, da skal Israel også få erfare at Guds løfter går i

oppfyllelse til velsignelse for alle jordens slekter (jmf. Rom. 11:15). Da skal også de jordiske løfter til Israel, om land, om fruktbarhet og fred osv. gå i oppfyllelse.

"Riket for Israel"

Jesu apostler ventet på "riket for Israel", en tid da Israel skal innta en førerstilling blant folkene, da lov skal utgå fra Sion, da Israel skal bli til velsignelse for alle jordens slekter. Jesu apostler leste dette ut av det gamle testaments løfter. Men de visste også at disse løfter aldri kunne oppfylles uten Messias. Derfor sier de: "Herre, er det på den tiden *du* vil gjenreise riket for Israel?" (Ap.gj. 1:6).

Vi vet ikke om det er kort eller lang tid til det skal skje, men vi vet at det skal skje. Israel har en gjerding å gjøre i Guds frelsesråd ennå, Israel er og blir Herrens tjener. Men som vi må gjenta, ikke i kraft av seg selv, men i kraft av Messias. Og har Israel opplevd å være Herrens lidende tjener, så skal også Israel oppleve å være Herrens seirende og triumferende tjener, til frelse og velsignelse for folkeslagene - alt gjennom Messias, når Israel en dag tar i mot Messias i sin midte. Dette venter vi på med lengsel og forventning, her ligger Israels framtid, både

timelig og evig! Israels fremtid er uløselig knyttet til Messias!

Vår stilling til Israel

Hvordan skal vi som kristenfolk stille oss til Israel? For det første må vi altså skille mellom Israel uten Messias og Israel med Messias. Det er noen kristne som nærmest regner jødene for å være frelst i kraft av at de er jøder, og Israel for å være Guds øyensten i kraft av at det er Israel. Men det er ikke slik. En jøde er frelst så sant han tror at Jesus er Kristus, Messias, stedfortrederen. Det er som Peter sier på apostelmøtet i Jerusalem: "Vi tror at vi (jødene) blir frelst ved Herren Jesu nåde, på samme måte som de (hedningene)" (Ap.gj. 15:11).

Og slik også med Israel. Uten Jesus Kristus er Israel under dom. Derfor venter det Israel dom, for Herrens tjener, Israel, er like døv og blind og uforstandig som på profetenes tid og på Jesu og apostlenes tid. Og Israel av i dag setter også sin lit til allianser, fredsforhandlinger, våpen og sin tro på at Herren er med dem - selv uten troen på Jesus Kristus (jmf. Jes.1). Men dette håpet skal, som på profetenes tid, vise seg tomt. Det vantro Israels tro på allianser, på fredsforhandlinger og Guds særlige velbehag skal vi ikke

støtte, men advare mot - slik profetene gjorde det i Det gamle testamentets tid.

Men er ikke staten Israels opprettelse og underfulle seire i de siste kriger bevis på at Gud er med dem? Jo, på samme måte som Gud var med da israelittene vendte tilbake fra Egypt og fra Babel. I sin nåde, og på grunn av sine løfter til fedrene lar Gud jødene få det landet som han har svoret å gi til deres fedre, Abraham, Isak og Jakob. Det er for evig Israels land. Men så lenge Israel ikke omvender seg og tror på Jesus Kristus, så er denne siste gjenkomst også en gjenkomst til ny dom.

Hva vil det si å velsigne Israel?

Vi skal velsigne Israel, men det er ikke det samme som å rose Israel for alt Israel gjør. Å velsigne Israel vil i bibelsk språkbruk bety å rose Israel for det som gjør Israel verdig til pris og ære. Og det er kun Messias som gjør Israel verdig til pris og ære! Å velsigne Israel er ett og det samme som å lovprise Israel for Messias, det er ett og det samme som å takke og tilbe Messias og prise seg salig på grunnlag av Ham. Den som priser og lovsynger Israel for den frelse som Gud har åpenbart og virkeliggjort gjennom Israel,

det er gjennom Messias, han skal selv få del i Israels velsignelse (jmf. 1. Mos. 12:2-3). Å velsigne Abraham/Israel er umulig uten gjennom Messias. Her er det mye villfarelse i dag, mye ubibelsk og uforstandig israelskjærighet, hvor endogtil noen gjør seg skyldig i Israels hovedvillfarelse, å tro at Israel uten Messias er noe. Man elsker Israel og tenker og taler om Israel slik at Messias blir borte, og tror og taler som om denne kjærigheten til Israel gir velsignelse og frelse hos Gud, uten Jesus Kristus! Da blir israelskjærigheten antikristelig, og den gagnar aller minst Israel!

At Israels fremtid er uløselig knyttet til Messias og hans oppfyllelse av Guds løfter og frelsesråd, innebærer også at den gamle pakts innretninger og gudstjeneste ikke skal gjenopptas, da Jesus Kristus har fullendt alt dette gjennom sin offertjeneste *én gang for alle* (Hebr. 8-10). Svermeriske håp om at tempelet igjen skal reises i Jerusalem og at offertjenesten skal gjenopptas, vitner kun om at det midt i kristenheten er et frafall fra troen på Jesu stedfortredergjernings fullkommenhet og endegyldighet. I det hele møter vi i dag, ikke minst i reformerte og herlighetsteologiske kretser, en tale om Israel, om tempelet, om endetiden og tusenårsriket, som ikke

har plass til Jesus Kristus som stedfortreder og eneste frelser fra synd og Guds vrede. For meg ser det ut til at israelskjærigheten også her har kommet på avveie, i det man har tatt opp hos seg jødiske Messiasforventninger, hvor Messiastiden innebærer en fornyelse av den gamle pakts ordninger og hvor det er den gamle pakts ordninger og gudstjeneste som skal være sentrum i det frelste Israels liv og hedningenes valfarting til Jerusalem. Her tar også Israel plassen til Messias, slik at antikristelighet blir resultatet. Jesu Kristi stedfortredergjerning blir erstattet med sitt forbilde! Det er som å ta fram igjen og vende seg til et bilde og en skygge, etter at personen selv står lys levende i vår midte.

Nei, la oss velsigne Israel gjennom å tro på Herren Jesus Kristus og vende oss til ham i takk og tro, idet vi ber for jødene og Israel at de må se ham og kjenne ham, for uten ham har Israel ingen framtid (jmf. Jes. 7-12). □

Guds ord til oss. Ordet som ble kjød. Jesus er Guds ord til deg og meg. Han tok bolig iblant oss (egentlig: slo opp sitt telt iblant oss). Hvorfor gjorde han det? Jo, det står så fint i vår nytt-årssang: *"Hans navn skal kalles Jesus For verden er i nød."* Det er ikke frelse i noen annen, sier Guds ord. Det var ikke mye kongeprakt den gang han tok bolig iblant oss, da han ble født i stallen i Betlehem. De lånte en krybbe å legge ham i fordi det ikke var rom for dem i herberget. Nei, det var ikke plass for Guds ord i verden den gang heller, akkurat som i dag. I en av de nyere julesangene står det: *"Så enkelt og fattig kom Gud til vår jord, Så høyt er jeg elsket av Jesus, min bror."* Tenk: Elsket av Jesus! Hans navn skal kalles Jesus, - det er et frelsesnavn. Verden er i nød! Ser du nøden i dag? - hos deg selv? - hos de andre?

Ordet i ditt hjerte

Ser du jaget etter lykke, etter kjærlighet, etter materielle verdier? Og så, når alt er prøvd - kommer religiøsitet fram. Ser du nøden, - famlingen, - blinde øyne og hjerter som leter etter lys? Ordet sier at det ikke er frelse i noen annen enn i Jesus, - Ordet som ble kjød. Dette Ordet må få flytte inn i ditt hjerte. Jeg må vitne med sangeren: *"Inntil jeg fant det kildespring Jeg*

gikk på tørre veier." Men så fikk jeg se meg selv som tørt gress. Da måtte jeg rope med Brorson: *"Kom Jesus dog her inn!"* Mitt hjerte er *"en fremmed bolig Men du har den selv jo kjøpt. Så skal du blive trolig her i mitt hjerte svøpt."*

Kjære venn, enten du regner deg som en kristen, eller du sjelden går i Guds hus: Hør her! Det hjelper ikke å pusse på fasaden! Jesus må bli svøpt og lagt inn i ditt hjerte. Dette er den nye fødsel, - det nye livet. Sangen jeg siterte lyver ikke: *"...så høyt er jeg elsket av Jesus, min bror."* Se og les i Johannes 3:16: *"For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv."*

Jo, det stemmer. Du skal få lov å oppleve at Ordet - Jesus selv - blir ditt liv; for første gang eller på nytt igjen. Du er alltid velkommen hjem. For det er her du hører hjemme og er skapt til å leve. Guds plan med ditt liv er at du skulle ha ditt liv i Jesus og at han skulle føre deg trygt og godt hjem. Et nytt år - et nådens år da han ennå kaller på deg. Du er elsket, høyt elsket og du er så velkommen til Jesus! Her er trygg og fast grunn for *"vår Guds ord står fast til evig tid."* Ja, Guds ord står fast også dette året!

Misjonsarbeidet i Peru !

Glimt fra Peru-turen i desember -97

Av Reidar Linkjendal

Enda en gang skulle jeg få anledning til å være med til Peru. Det er jeg mye takknemlig for og vil takke styret og vennene i Lekmannsmisjonen for den interesse og forbønn som vårt lille bidrag til ytremisjonen har fått. Det er noen bibelord fra 1. Kor. 3:6-11 som jeg gjerne ville dere skulle lese før dere leser videre fra denne turen til Peru. I vers 6 står det: "Jeg plantet, Apollos vannet, men Gud gav vekst."

Evangeliet har vært plantet der ute i mange år, men først for noen få år tilbake fikk NLL anledning til aktivt å være med å støtte misjonsarbeidet i den peruanske nasjonale evangeliske kirke.

Spennende har det vært å komme i nærkontakt med disse evangelistene og vennene i forsamlingen. Skal Gud gi vekst så må enhver se til hvorledes han bygger videre på den grunnvoll som er lagt. Gud deler ikke æren med noen. Den beholder han for seg selv og vi ber med hverandre: "Makten og æren er din i all evighet."

Jeg kan bare betro vennene i NLL

og leserne av Lov og Evangelium at det råder en hunger etter Guds ord der ute. Alle som én av de som kunne lese, hadde Bibel med seg til møtene og fulgte med i den. Taleren måtte ofte stoppe opp og vente til alle i forsamlingen hadde funnet fram i sin egen Bibel det som skulle leses og henvises til under talen.

Vi var med på en del møter og samlinger dagene før bibelseminaret. Evangelist Ubaldo Marca talte om gjenfødselen, - ikke med mange vise ord, men med ånd og kraft stadfestet med bibelsitater fra Det gamle og nye testamente. Skulle ønske vi kunne vri på en bryter så det kunne vært sendt over NrK til vårt såkalte "kristen-Norge". Her var mye aktuelt i en tid da en stor del av kristenheten har mistet troen på Guds ord, og havnet som treller under andre åndsmakter i underholdningsbransjen, drama, dans, rock, artistevangelisering osv. Måtte Gud i himmelen hjelpe oss alle, ja i særdeleshet hver forkynner å se til hvorledes han bygger videre. Vår

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

ytte ramme som organisasjon og den enkelte av oss står ansvarlig overfor den levende Gud for hva slags materialer vi bygger videre med.

Flere av deltagerne på bibelseminaret kom langveis fra, noen fra fjellene. De hadde hørt på sendingene over radio og var interessert i hva evangelisk kristendom var for noe. En eldre indianer kom med buss. Fattig på jordisk gods og penger, bare nok til å betale bussen frem og tilbake, hadde han ikke engang penger til middagen som for anledningen var ekstra billig, bare kr. 2,40. Han fikk middagen og da kunne han være sammen med oss til møtene var slutt den ettermiddagen. Tror han fikk noe med seg av evighetsbetydning tilbake til sin ringe heim. Vi våger å se perspektivene i dette Pauli ord i 1. Kor.: "Jeg plantet, Apollos vannet, men Gud gav vekst."

En ting å merke seg: Nådegavene som Herren har gitt er ulikt fordelt til evangelistene og den enkelte kristne, men til samhold og oppbyggelse i forsamlingen.

En fjellindianer som var borte fra familien i 14 dager om gangen, fordi han hadde sitt arbeid i Amazonas-jungelen,

fortalte: "Jeg har ikke vært kristen i så lang tid, og synes jeg ser så lite mot det mange andre gjør. Men jeg har møtt Jesus og det jeg har fått se hos Ham vil jeg gjerne få vitne om for mine arbeidskamerater i Amazonas."

Kjære venner, ja, det er gripende til tårer og takk å få se at evangeliet bærer frukt.

Den bibelske, konservative kristendom har mange fiender også i Peru, men det er ikke noe dårlig tegn. Det er en åpen dør og mange motstandere (1. Kor. 16:9).

Radioarbeidet består hovedsaklig i undervisning og forkynnelse. Det har en stor misjonsoppgave bare det får beholde det sjelesørgeriske preg i vitnesbyrdet. Og det har vi i NLL sammen med evangelistene ansvar for. Måtte Gud velsigne radioarbeidet. Støtter du dette økonomisk så vet du hva du gir pengene dine til. Det er bare Gud som kan åpne hjertene og det er bare du selv og Jesus som vet hva som blir lagt i «tempelkisten».

*En liten hilsen til dere alle fra
Reidar*